

Pe 22 aprilie, comandorul George Gheorghe, șeful Secției Secretariat din SMFA, a împlinit 52 de ani. În aceeași zi, a zburat pentru ultima dată în calitate de personal navigant. Evenimentul a avut loc la Baza 90 Transport Aerian, în prezența colegilor de serviciu și a celor care i-au fost aproape comandoului de-a lungul carierei. Surpriza evenimentului: coliva.

„Un ochi plânge, celălalt râde”

După ultimul zbor, comandorul George Gheorghe se simțea ca un copil căruia tocmai i se luase jucăria. „Cu un ochi plâng și cu altul râd”, spunea șeful Secției Secretariat din cadrul Statului Major al Forțelor Aeriene. În cei peste 30 de ani ai carierei, comandorul a zburat aproximativ 400 de ore cu elicopterul și 2000 de ore cu avionul. Preferatele sale: MiG-urile 15 și 17, precum și IAR-ul 93 - „un avion de avion”, după cum mărturisea comandorul George Gheorghe. La ultimul zbor, „partener” i-a fost un elicopter IAR-330 L, aparat destinat să-i poarte ultimele gânduri ca personal navigant celui născut în aceeași zi, 22 aprilie - bineînțeles, nu și în același an, cu Vladimir Lenin, primul premier al Uniunii Sovietice.

„Nu am regrete”, mai spunea comandorul Gheorghe, „nu am de ce să-mi pară rău. Ultimul zbor este un eveniment despre care știm că trebuie să vină, pentru că face parte din ordinea firească a lucrurilor. Sigur, o să-mi lipsească zborul, nici nu ar putea fi altfel, dar asta este, merg înainte”.

Sărbătoare cu gust de colivă

Despărțirea de aer, ca personal navigant, s-a făcut în prezența colegilor de serviciu și a celor de la Baza 90 care i-au fost aproape comandoului de-a lungul carierei. Mare le-a fost mirarea tuturor când, poftiți să mănânce o „prăjitură”, s-au trezit în față cu câte o farfurioară de colivă. Momentul a stârnit zâmbetele celor prezenți, așa cum s-a și intenționat. Căpitan-comandorul Răzvan Ștefănescu, șeful Biroului Secretariat din

De ziua sa, a spus adio zborului

✍ Locotenent Constantin PIȘTEA

constantinpistea@presamil.ro

SMFA, a ținut să precizeze faptul că, printr-un concurs de împrejurări, cu ceva timp în urmă, și-a cumpărat loc de veci chiar lângă sărbătoritul zilei de 22 aprilie 2008. Partea macabră se oprește aici. Cea amuzantă rezultă din scenariul pe care cei doi colegi de serviciu și, totodată, prieteni și l-au imaginat cu privire la „sejurul din cimitir”: „i-am zis că o să fac o gaură în lateral și o să-l necăjesc cu bățul”, a povestit binedispus comandorul George Gheorghe sau „Gae”, așa cum l-au poreclit apropiații („din cauza nasului”, speculează cineva, „nu spui cine, persoană importantă”).

Întrebat pe ce funcție s-a simțit cel mai bine în cariera sa, sărbătoritul și-a amintit că perioada cea mai frumoasă a trăit-o pe când a lucrat ca șef al Secției de Securitate a Zborului. Prietenul său, căpitan-comandorul Răzvan Ștefănescu afirmase același lucru cu câteva minute înainte: „Îmi amintesc foarte bine perioada în care a fost inspector de zbor la Comandamentul Aviației Militare, dar cred că i-a stat cel mai bine ca șef al Secției de Securitate a Zborului”.

Comandorul George Gheorghe a știut să se facă plăcut ca șef. Mai ales la actualul loc de muncă, Secția Secretariat din SMFA, acolo unde lucrează foarte bine alături de Cornelia Sârbu („il cunosc din 1989 și pot spune că este un om deosebit”) și de căpitanul Cristian Șolea („eram sublocotenent când l-am întâlnit prima dată și niciodată nu mi-a dat prilejul să-mi schimb părerea despre persoana sa: un om extraordinar”). Printre superlative, comandorul Gheorghe s-a descurcat relativ bine. A ieșit puțin ud de șampanie, ca la orice sărbătoare care se respectă, dar fericit și împăcat cu sine.

Fiecare rază de lumină ce trece prin geamul opac la exterior, dar prin care eu, din interior, o văd, intrând apoi pieziș prin perdea până la mine în chilia etanșă în care redescopăr mersul prin lume, pare un fir de viață. Ca după un zbor, halucinant și greu, mă redescopăr cu fiecare punct fix redobândit, pe pământul de unde am plecat. Totdeauna cerul îmi pare mai plin și mai frumos, fascinant în nemărginire și greu de pătruns ca o citadelă cosmică, însă rădăcinile mele de zbor din pământ își resorb esențele. Poate de asta cred că aici, pe pământ, prin fapte, îți semnezi neuitarea și îți configurezi zborul ultim.

Am învățat pe aerodrom strădania. Poate pentru că zborul trece, se spulberă ca un fuior de fum, rămânând doar încrustarea lui în circumvoluțiuni de viață trăită, pilotul simte nevoia să lase ceva. Să se zidească în crenelul clipei ca să nu fie cumva uitat. Poate de asta zborurile se povestesc și se strâng în caiere bune de tors sub ploaia amintirilor, atunci când retrăiești stingher anii ce te-au albit. Acolo am înțeles definitiv că ești ceea ce faci. Zborul tău te povestește, iar avionul te arată. Te reconstituie întreg din jumătăți desperecheate, suflă viață peste fier și te ridică pe orbita fixă a răsplății pentru îndrăzneală: vei rămâne zburător.

Urma zborului meu

Motto:

„Odată am zburat și eu, odată,
Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte”
Cântec folk din anii '70

✍ Comandor (r)
Dumitru BERBUNSCHI

Câte zboruri îți trebuie ca tu să nu mai uiți? Veșnic vei vrea mai mult, iar acolo sus, tot ce pare de nepătruns te va fascina. Poate de asta nu vei rămâne niciodată încremenit în zboruri trecute, ci te vei cuprinde tot mai mult în icoana decolărilor viitoare, drămuindu-ți puterea ca pe un leac fără pereche: este viață. În balanța cerului, viața trăită sub valurile vremii cu bornele ei de hotar aduce la țarm neuitarea.

Urma zborului meu este ca vântul: nu se vede, dar se simte. Poate de asta după geamul meu opac, pot chiar să-mi țes gherghelul vieții pe câmpul de zbor ce mi-a rămas, neted ca un băragan, unde câteodată miroase a fum de lumânare pentru jertfă. Am răbdare să văd scrijelitul vieții pe turnul unui foisor dor, cu groașa săpată pentru un copac ori un trandafir, cu brazdele de grâu verde date deoparte de pe fuselajul unui om-avion răpus... Iar apoi, pe toate să le strâng, ca să le pot răsfrânge în bolta cerului, acolo unde pilotul simte cum își ține inima în palme. Unde pericol nu-i, iar de ajuns, ajung doar învingătorii. Unde au loc și cei care au murit fără de vreme, dar mai ales cei care au trăit prin fapte. Prin urme. Zboruri. Unde gestul simplu de a nu uita sfîștește crucea de la grinda vieții, iar trecerea timpului este zbor. Un zbor trăit ca un prezent continuu.

Viața ca și zborul sunt scurte, însă învățătura lor e lungă.